

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	4Sžf/57/2012
Identifikačné číslo spisu:	8010200435
Dátum vydania rozhodnutia:	18.06.2013
Meno a priezvisko:	JUDr. Zdenka Reisenauerová
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2013:8010200435.1

ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Zdenky Reisenauerovej a členov senátu JUDr. Idy Hanzelovej a JUDr. Jozefa Milučkého, v právnej veci žalobcu: Pavol Faľun - P - mont, fyzická osoba, podnikateľ, s miestom podnikania Moyzesova 2811/15, Poprad, IČO: 41 012 747, zastúpený JUDr. Marcelom Kohútom, advokátom, so sídlom Advokátskej kancelárie Nám. sv. Egídia 95, Poprad, proti žalovanému: Finančné riaditeľstvo Slovenskej republiky, so sídlom Vázovova 2, Bratislava, o preskúmanie zákonnosti rozhodnutí žalovaného č. I/225/36778/2010/990813-r, č. I/225/36503/2010/990813-r, č. I/225/36739/2010/990770-r a č. I/225/36737/2010/990770-r, všetky zo dňa 22. marca 2010, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Prešove č. k. 1S/74/2010-209 zo dňa 27. apríla 2012, takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Prešove č. k. 1S/74/2010-209 zo dňa 27. apríla 2012 p o t v r d z u j e.

Žalobcovi náhradu trov odvolacieho konania n e p r i z n á v a.

Odôvodnenie

Krajský súd v Prešove napadnutým rozsudkom v zmysle ustanovenia § 250j ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len ako O.s.p.) zamietol žaloby, ktorými sa žalobca domáhal preskúmania v záhlaví uvedených rozhodnutí žalovaného. Účastníkom náhradu trov konania nepriznal.

Z dôvodov uvedeného rozhodnutia vyplýva, že krajský súd mal preukázané, že rozhodnutím č. zo dňa 22. marca 2010 č.: I/225/36778/2010/990813-r, žalovaný v spojení s dodatočným platobným výmerom Daňového úradu Poprad č. 717/230/50688/09/Šen zo dňa 24. augusta 2009, vyrubil žalobcovi rozdiel dane z pridanej hodnoty za zdaňovacie obdobie september 2006 vo výške 13.358,32 €. Konanie bolo na prvostupňovom súde vedené pod sp. zn. 1S/74/2010.

Rozhodnutím č. I/225/36503/2010/990813-r, zo dňa 22. marca 2010 žalovaný v spojení s dodatočným platobným výmerom Daňového úradu Poprad č. 717/230/50682/09/Šen zo dňa 24. augusta 2009, vyrubil žalobcovi rozdiel dane z pridanej hodnoty za zdaňovacie obdobie august 2006 vo výške 5.702,38 €. Konanie bolo na prvostupňovom súde vedené pod sp. zn. 1S/75/2010.

Rozhodnutím č. zo dňa 22. marca 2010 č.: I/225/36739/2010/990770-r, žalovaný v spojení s dodatočným platobným výmerom Daňového úradu Poprad č. 717/230/50475/09/Šen vyrubil žalobcovi rozdiel dane z pridanej hodnoty za zdaňovacie obdobie II. štvrťrok 2006 vo výške 16.203,57 €. Konanie bolo na prvostupňovom súde vedené pod sp. zn. 1S/78/2010.

Rozhodnutím č. I/225/36737/2010/990770-r, zo dňa 22. marca 2010 žalovaný v spojení s dodatočným platobným výmerom Daňového úradu Poprad č. 717/230/50379/09/Šen zo dňa 24. augusta 2009, vyrubil žalobcovi rozdiel dane z pridanej hodnoty za zdaňovacie obdobie I. štvrťrok 2006 vo výške 13.134,23 €. Konanie bolo na prvostupňovom súde vedené pod sp. zn. 1S/79/2010.

Krajský súd uznesením č. k. 1S/74/2010-68 zo dňa 22.07.2010 spojil konania vedené pod sp. zn. 1S/74/2010, 1S/75/2010, 1S/78/2010 a 1S/79/2010 v zmysle § 246c O.s.p. v spojení s § 112 ods. 1 na spoločné konanie v záujme hospodárnosti konania s tým, že konanie bude vedené pod sp.zn. 1S/74/2010.

Krajský súd zákonnosť preskúmaného rozhodnutia posudzoval v intenciách ustanovení § 8 ods. 1 zákona č. 222/2004 Z.z. v spojení s § 49 ods. 1, 2 a s § 51 ods. 1 citovaného zákona a v intenciách ust. § 2 a v spojení s § 29 zákona č. 511/1992 Zb..

Podľa názoru krajského súdu iba existencia faktúr od platiteľa vyhotovená podľa § 71 zákona č. 222/2004 Z.z. na unesenie dôkazného bremena žalobcom nepostačovala, keďže žalobca bol povinný preukazovať vierohodnosť, správnosť ako aj úplnosť povinných evidencií alebo záznamov, ktoré viedol. Mal za to, že z rozsiahleho dokazovania vykonaného správcom dane - Daňovým úradom Poprad, je nepochybné, že realizácia dodania tovaru medzi žalobcom a jeho obchodnými partnermi, vzhľadom na rozpornosť výpovedí žalobcu a konateľov týchto obchodných spoločností, ale aj ďalších dôkazov, bola spochybnená, čo jednoznačne vyplýva aj z uzatvorených zmlúv o dielo citovaných v dodatočných platobných výmeroch, v ktorom je poukázané na konkrétne nezrovnalosti. Konštatoval, že žalobca v konaní pred daňovými orgánmi dôkazy na podporu svojich tvrdení nepredložil a výpovede samotného žalobcu a konateľov spoločností boli zhodné iba v tom, že finančné prostriedky za dodanie okien boli vyplatené, avšak uskutočnenie zdaniteľného plnenia, ktoré je zákonnou podmienkou pre uplatnenie odpočtu dane, preukázané nebolo. Zdôraznil, že v prípade, ak zdaniteľné plnenie podľa faktúry nie je uskutočnené dodávateľom na nej uvedeným, ide potom len o formálnu existenciu faktúry preukazujúcej zaplatenie týchto súm, ktorá však nie je predpokladom pre odpočítanie dane podľa zákona o dani z pridanej hodnoty.

Poukázal na to, že podmienky ustanovené v § 49 ods. 1 a 2 písm. a) a v § 51 ods. 1 písm. a) zákona č. 222/2004 Z.z. majú hmotnoprávnu povahu a na ich bezpodmienečné splnenie sa viaže nárok na odpočet, pričom zákon o dani z pridanej hodnoty neustanovuje, že ich nesplnenie je možné odpustiť, a to ani pri vzniku zodpovednosti inej osoby a pri dobromyseľnosti platiteľa, teda žalobcu. Konštatoval, že vzhľadom na to, že pri dani z pridanej hodnoty ide o ľahkú zneužívateľnosť, zákonodarca vyžaduje, aby platiteľ uplatňujúci si nárok na odpočet, preukázal existenciu podmienok, pre ktoré nárok na odpočet stanovil a v prípade, ak si platiteľ uplatňuje nárok na odpočítanie dane z dodávateľskej faktúry, musí byť schopný preukázať, že zdaniteľné obchody boli reálne uskutočnené, a to práve obchodnými spoločnosťami uvádzanými vo faktúrach. Ďalej uviedol, že správca dane je, vzhľadom na prísne podmienky stanovené zákonom o dani z pridanej hodnoty, povinný skúmať uskutočnenie zdaniteľného plnenia nielen z formálnej stránky, ale je povinný preverovať aj súlad skutočného stavu so stavom formálnym.

Zdôraznil, že správca dane nie je povinný dokazovať pôvod tovaru, ale daňový subjekt, v danom prípade žalobca, ak si uplatňoval nárok na odpočítanie dane z dodávateľských faktúr, bol povinný preukázať uskutočnenie zdaniteľných plnení obchodnými spoločnosťami uvedenými v predkladaných faktúrach. Krajský súd upriamil pozornosť na to, že v danom prípade dodanie tovaru, okien, medzi spoločnosťami ako dodávateľmi a žalobcom ako odberateľom bolo v plnom rozsahu spochybnené na základe vykonaného dokazovania správcom dane, na ktoré súčasne v plnom rozsahu poukázal. Mal za to, že žalobca v daňovom konaní neunesol dôkazné bremeno a nepreukázal, že okná nakúpil od uvedených spoločností, preto správca dane dospel k záveru, že nákup tovaru nebol realizovaný od uvedených

spoločností, preto žalobcovi nevznikol nárok na odpočítanie dane s tým, že ak odpočítal daň, porušil ustanovenie § 49 ods. 1, 2 a § 51 ods. 1 písm. a) zákona č. 222/2004 Z. z..

Z vyššie uvedených dôvodov krajský súd dospel k záveru, že napadnuté rozhodnutia boli vydané v súlade so zákonom a preto žaloby podľa § 250j ods. 1 O.s.p. ako nedôvodné, zamietol.

Krajský súd o náhrade trov konania rozhodol podľa § 250k ods. 1 O.s.p. a v konaní neúspešnému žalobcovi náhradu trov konania nepriznal. Rovnako nepriznal náhradu trov konania v konaní úspešnému žalovanému, keďže tento zo zákona nemá nárok na náhradu trov konania.

Proti rozsudku krajského súdu podal žalobca v zákonnej lehote odvolanie. Žiadal, aby odvolací súd napadnutý rozsudok krajského súdu zmenil tak, že preskúmané rozhodnutia žalovaného správneho orgánu č. I/225/36778/2010/990813-r, č. I/225/36503/2010/990813-r, č. I/225/36739/2010/990770-r a č. I/225/36737/2010/990770-r, všetky zo dňa 22. marca 2010, zruší a vec vráti žalovanému na ďalšie konanie a rozhodnutie.

V dôvodoch odvolania žalobca vytykal prvostupňovému súdu, že na základe vykonaných dôkazov dospel k nesprávnym skutkovým zisteniam, majúť za to, že jeho rozhodnutie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

Svojimi odvolacími námietkami poukazoval na to, že žalovaný a ani prvostupňový súd sa fakticky vôbec nezaoberal dôvodmi a námietkami týkajúcimi sa jeho tvrdení, že Jaroslawa Marcinowského nikdy nevidel, so spoločnosťou Technika Okienna nikdy neobchodoval a žiadne faktúry od tejto spoločnosti nikdy nepodpísal, ktoré skutočnosti uviedol aj vo svojich námietkach voči protokolu zo dňa 03.09.2009, s poukazom na to, že najmä správcovi dane predložil storno faktúry (faktúra korigujúca) konkrétne: faktúru Nr FK/F/05, ktorá ruší faktúru FE/84/05, faktúru Nr FK/G/05, ktorá ruší faktúru FE/89/05 a faktúru Nr FK/H/05, ktorá ruší faktúru FE/95/05, faktúru Nr FK/K/05, ktorá ruší faktúru FE/111/05 a faktúru Nr FK/L/05, ktorá ruší faktúru FE/117/05 ktorými dôkazmi sa správca dane vôbec nezoberal, nevykonával žiadne dodatočné šetrenie, ani sa v napadnutom dodatočnom platobnom výmere vôbec o nich nezmienil.

Tvrdil, že pokiaľ ide o spoločnosť InterWeb, s.r.o., podľa správcu dane malo byť zistené, že platiteľ si neoprávnene odpočítal daň na základe dokladov: - fa č. 003/05 zo dňa 10.11.2005, fa č. 004/05 zo dňa 14.11.2005 a fa č. 005/05 z 23.12.2005, tieto tvrdenia sú však absolútne nepravdivé, keďže ako platiteľ DPH si oprávnene odpočítal daň na základe uvedených dokladov a splnil všetky zákonné daňové povinnosti, dôvodiac, že skutočnosť, že jediný spoločník a konateľ spoločnosti InterWeb, s.r.o., J. P., dňa XX.XX.XXXX zomrel a z tohto dôvodu podľa správcu dane nebolo možné preveriť na základe dokladov zdanieľné obchody uskutočnené uvedenou spoločnosťou nemôže byť mu na ťarchu.

Tvrdil, že podľa napadnutého dodatočného platobného výmeru malo byť zistené, že si platiteľ neoprávnene odpočítal daň na základe dokladov - fa č. 07/11/05/01 zo dňa 07.11.2005, fa č. 10/11/05/01 zo dňa 10.11.2005, fa č. 08/12/05/01 zo dňa 08.12.2005 a fa č. 14/12/05/01 zo dňa 14.12.2005 od System engineering s.r.o, Poprad, s poukazom na to, že opakovane správcovi dane podal dôkazy a vysvetlenia, že niekoľkokrát došlo k situácii, kedy mu okna od uvedenej dodávateľskej spoločnosti (System engineering s.r.o., Poprad) boli dodané skôr, ako táto spoločnosť vystavila faktúru (nie jeho vinou) a tieto okná boli, aj v dôsledku urgencie zákazníkov im namontované, pričom on v dobrej viere okná vyúčtoval a evidoval až potom, čo mu dodávateľskou spoločnosťou na ne bola vystavená faktúra, ako aj, že správcovi dane veľmi presne uviedol okná, z ktorej dodávateľskej faktúry boli namontované, ktorému konkrétnemu zákazníkovi. Položil otázku, že keby nepoužil tovar od spoločnosti InterWeb s.r.o. a System engineering s.r.o. na účely svojho podnikania, tak ako to tvrdí správca dane, kde by tento tovar použil, resp. ako s ním naložil a aké okná potom namontoval koncovým zákazníkom, namietajúc, že týmto sa správca dane vôbec nezaoberal, keďže ho vôbec nezaujímal skutočnosť od koho a na základe akých faktúr potom majú koncoví zákazníci, ktorých kontaktoval niekoľko desiatok, okná.

Ďalej uviedol, že so správcou dane pri výkone daňovej kontroly bez výnimky spolupracoval, poskytol presné vysvetlenia k jednotlivým faktúram, uviedol s kým sa skontoval, kto uskutočnil prepravu tovaru, aké dopravné prostriedky boli použité pri preprave tovarov, kto prevzal finančnú hotovosť, ku každej dodávateľskej faktúre uviedol čísla odberateľských faktúr, ku každému tovaru uviedol zmluvy o dielo a mená zákazníkov a montážne - záručné listy, komu bol dodaný tovar namontovaný.

Poukazom na § 47 ods. 3 zákona o správnom konaní a na § 30 ods. 3 zákona o správe dani a poplatkov namietal, že tieto zákonné podmienky v žiadnom prípade neboli pri vydaní napadnutého dodatočného platobného výmeru dodržané, v ktorej súvislosti tiež poukázal na rozhodnutie Najvyššieho súdu SR - R 29/1996.

Vyslovil názor, že správca dane pri výkone daňovej kontroly a vydaní napadnutého dodatočného platobného výmeru č. 717/230/56102/09/Šen zo dňa 22.09.2009 porušil § 2 ods. 1, 3 a ods. 6, § 29 ods. 2 a § 30 ods. 3 zákona č. 511/1992 Zb. a to tým, že nedbal na zachovávanie práv a právom chránených záujmov kontrolovaného daňového subjektu, nezhodnotil dôkazy v ich vzájomnej súvislosti a neprihliadol na všetko, čo v daňovom konaní vyšlo najavo a najmä pri uplatňovaní daňových predpisov, v daňovom konaní nebral do úvahy skutočný obsah právnych úkonov a iných skutočností rozhodujúcich pre určenie dane a nedbal, aby skutočnosti rozhodujúce pre správne určenie daňovej povinnosti boli zistené čo najúplnejšie.

Zdôraznil, že z napadnutého dodatočného platobného výmeru vôbec nie je jasné, ktoré skutočnosti boli podkladom rozhodnutia, aké úvahy ovplyvnili správcu dane pri hodnotení dôkazov a na základe ktorých právnych predpisov rozhodoval. Dôvodil, že celé napadnuté rozhodnutie je zmätočné, nezrozumiteľné, dostatočne neodôvodnené v príkrom rozpore s povinnosťami uloženými správcovi dane zákonom o správe dani a poplatkov, zákonom o dani z pridanej hodnoty a správnym poriadkom, s poukazom na to, že už celé konanie, ktoré predchádzalo vydaniu napadnutého rozhodnutia, bolo v rozpore s citovanými právnymi predpismi a viedlo sa zaujato voči jeho osobe, pričom sa nebrali do úvahy dôkazy a skutočnosti svedčiace v jeho prospech.

Žalobca ďalej uviedol, že sa z účasti na pojednávaní dňa 27. apríla 2012 riadne ospravedlnil a to podľa § 119 ods. 3 OSP, na ktorom pojednávaní dňa krajský súd rozhodol bez akéhokoľvek jeho vypočutia a vyjadrenia. Nesúhlasil s tvrdením krajského súdu, že by on ako aj jeho právny zástupca konali účelovo v snahe vyhnúť sa riadne nariadenému pojednávaniu, s poukazom na to, že trpí vážnym ochorením - rakovinou a nemohol sa bez vážneho ohrozenia života alebo zdravia zúčastniť na pojednávaní. Dôvodil, že tým, že krajský súd rozhodol bez jeho vypočutia a vyjadrenia, týmto postupom súdu bola mu odňatá možnosť konať pred súdom.

Záverom uviedol, že vzhľadom na uvedené má za to, že prvostupňový súd vôbec nepreskúmal napadnuté rozhodnutia žalovaného, nezaoberal sa dôkladne námietkami, dôkazmi a tvrdeniami žalobcu, súd prvého stupňa dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam a rozhodnutie súdu prvého stupňa vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci a v konaní sa postupom súdu odňala účastníkovi možnosť konať pred súdom.

Žalovaný v písomnom vyjadrení k odvolaniu žalobcu navrhoval napadnutý rozsudok krajského súdu potvrdiť. Poukázal na vyjadrenia zo dňa 10.11.2010 č. I/225/15869-115490/2010, č. I/225/15869-115491/2010, č. I/225/15869/11549/2010 a č. I/225/15869-115493/2010. S rozhodnutím súdu vo veci sa stotožnil, považujúc ho za vecne správne. Taktiež poukázal na skutočnosť, že námietky žalobcu uvádzané vo vzťahu k dodávateľským spoločnostiam InterWeb s.r.o. a System engineering s.r.o. a ich faktúram vystaveným v roku 2005, nie sú predmetom preskúmania v tomto spojenom súdnom konaní, ktorého predmetom prieskumu sú správne rozhodnutia týkajúce sa zdaňovacích období v roku 2006. Ostatné námietky odvolateľa uvedené v odvolaní považoval za nedôvodné.

Najvyšší súd Slovenskej republiky, ako súd odvolací (§ 246c ods.1 O.s.p. v spojení s § 10 ods. 2), preskúmal napadnutý rozsudok krajského súdu ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo, v rozsahu dôvodov uvedených v odvolaní (§ 246c ods. 1 O.s.p. v spojení s §§ 212 a nasl.), odvolanie prejednal bez nariadenia odvolacieho pojednávania podľa § 250ja ods. 2 O.s.p., keď deň vyhlásenia rozhodnutia bol zverejnený vopred na úradnej tabuli a na internetovej stránke Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (§ 156 ods. 1 a 3 O.s.p. v spojení s § 246c ods. 1 a § 211 ods. 2), a dospel k záveru, že odvolanie žalobcu nie je dôvodné.

Odvolací súd z predloženého súdneho spisového materiálu, súčasť ktorého tvorili administratívne spisy zistil, že medzi účastníkmi v preskúmvacom konaní predovšetkým ostala sporná aplikácia právnej úpravy uplatnenia a preukázania nadmerného odpočtu dane z pridanej hodnoty v predmetných zdaňovacích obdobiach roku 2006 v zmysle ustanovení §§ 49 a 51 zákona č. 222/2004 Z.z. v spojení s

§ 29 zákona č. 511/1992 Zb., keď žalobca tvrdil, že neporušil žiadne povinnosti vyplývajúce mu z uvedených zákonov. Žalobca však v odvolaní podanom proti rozsudku súdu prvého stupňa napáda zistenia správcu dane a vyhodnotenie dôkazov získaných v súvislosti s preverovaním faktúr vystavených dodávateľmi žalobcu v roku 2005. Tieto sa však viažu k inému zdaňovaciemu obdobiu DPH, ako sú zdaňovacie obdobia, ktoré sú predmetom preskúmaných správnych konaní v tomto súdnom prieskume zákonnosti napádaných rozhodnutí a postupov daňových orgánov oboch stupňov (DPH za I. a II. štvrťrok 2006, mesiace august a september 2006). Zároveň žalobca v odvolaní len všeobecnými tvrdeniami napáda nezákonnosť postupu správcu dane a žalovaného vo vzťahu k dodržaniu ustanovení § 2 ods. 1, 3 a ods. 6, § 29, § 30 ods. 3 a § 47 ods. 3 zákona o správnom konaní ako i odňatie mu možnosti konať pred krajským súdom, keď tento vyniesol napadnutý rozsudok v jeho neprítomnosti bez toho, aby s použitím § 119 ods. 3 O.s.p. ospravedlnil žalobcovu neúčast', ako i jeho právneho zástupcu, na predmetnom pojednávaní.

Vzhľadom na uvedené, odvolací súd, s prihliadnutím na medze žaloby v spojenom prvostupňovom súdnom konaní a všeobecné odvolacie dôvody žalobcu poukazujúce na nedodržanie zásad daňového konania a dokazovania ako i práv žalobcu, preskúmal napádané rozhodnutia v naznačenom smere a zameral pozornosť predovšetkým na námietku žalobcu ohľadne ním tvrdeného odňatia mu možnosti konať pred súdom postupom prvostupňového súdu.

Podľa § 246c ods.1, veta prvá O.s.p. pre riešenie otázok, ktoré nie sú priamo upravené v tejto časti, sa použijú primerane ustanovenia prvej, tretej a štvrtej časti tohto zákona.

Podľa § 219 ods. 1, 2 O.s.p. odvolací súd rozhodnutie potvrdí, ak je vo výroku vecne správne. Ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody.

Odvolací súd po vyhodnotení odvolacích dôvodov vo vzťahu k napadnutému rozsudku krajského súdu a vo vzťahu k obsahu súdneho a pripojeného administratívneho spisu v zmysle ustanovenia § 219 ods. 2 O.s.p. konštatuje, že nezistil dôvod na to, aby sa odchýlil od logických argumentov a relevantných právnych záverov vo veci samej spolu so správnou citáciou dotknutých právnych noriem uvedených v odôvodnení napadnutého rozsudku krajského súdu, ktoré vytvárajú dostatočné právne východiská pre vyslovenie výroku napadnutého rozsudku. Senát odvolacieho súdu považuje právne posúdenie preskúmanej veci krajským súdom za správne a súladné so zákonom. Vzhľadom k tomu, aby najvyšší súd v preskúmanej veci nadbytočne neopakoval pre účastníkov známe skutočnosti spolu s právnymi závermi krajského súdu, sa vo svojom odôvodnení obmedzil len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia.

Najvyšší súd dáva do pozornosti, že úlohou súdu pri preskúmaní zákonnosti rozhodnutia a postupu správneho orgánu podľa piatej časti druhej hlavy Občianskeho súdneho poriadku (upravujúcej rozhodovanie o žalobách proti rozhodnutiam a postupom správnych orgánov §§ 247 a nasl. O.s.p.) je posudzovať, či správny orgán príslušný na konanie si zadovážil dostatok skutkových podkladov pre vydanie rozhodnutia, či zistil vo veci skutočný stav, či konal v súčinnosti s účastníkom konania, či rozhodnutie bolo vydané v súlade so zákonmi a inými právnymi predpismi a či obsahovalo zákonom predpísané náležitosti, teda či rozhodnutie správneho orgánu bolo vydané v súlade s hmotnoprávnymi ako aj s procesnoprávnymi predpismi. Zákonnosť rozhodnutia správneho orgánu je podmienená zákonnosťou postupu správneho orgánu predchádzajúcemu vydaniu napadnutého rozhodnutia. V rámci správneho prieskumu súd teda skúma aj procesné pochybenia správneho orgánu namietané v žalobe, či uvedené procesné pochybenie správneho orgánu je takou vadou konania pred správnym orgánom, ktorá mohla mať vplyv na zákonnosť napadnutého rozhodnutia (§ 250i ods. 3 O.s.p.).

Jednou zo základných zásad daňového konania je v zmysle zákona č. 511/1992 Zb. o správe daní a o zmenách v sústave územných finančných orgánov v znení neskorších predpisov zásada zákonnosti, ktorá ustanovuje povinnosť pre správcu dane v daňovom konaní postupovať v súlade so všeobecne

záväznými právnymi predpismi (§ 2 ods. 1 zákona č. 511/1992 Zb.). V zmysle zásady súčinnosti (§ 2 ods. 2 zákona č. 511/1992 Zb.) správca dane postupuje v daňovom konaní v úzkej súčinnosti s daňovými subjektmi. Pre daňovú kontrolu a daňové konanie sú ďalej významné zásady a to tzv. zásada voľného hodnotenia dôkazov (§ 2 ods. 3 zákona č. 511/1992 Zb.), podľa ktorej správca dane hodnotí dôkazy podľa svojej úvahy, a to každý dôkaz jednotlivo a všetky dôkazy v ich vzájomnej súvislosti, pritom prihliada na všetko, čo v daňovom konaní vyšlo najavo, zásada rovnosti (§ 2 ods. 7 zákona č. 511/1992 Zb.), podľa ktorej všetky daňové subjekty majú v daňovom konaní rovnaké práva a povinnosti, ktorá vo svojej podstate vychádza z ústavnej zásady rovnosti účastníkov (čl. 47 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky) a zásada prejednávacia (§ 29 zákona č. 511/1992 Zb.).

Podľa § 29 ods. 1, 2, 3, 4, 7, 8 zákona o správe daní dokazovanie vykonáva správca dane, ktorý vedie daňové konanie. Správca dane dbá, aby skutočnosti rozhodujúce pre správne určenie daňovej povinnosti boli zistené čo najúplnejšie, a nie je pritom viazaný iba návrhmi daňových subjektov. Netreba dokazovať skutočnosti všeobecne známe alebo známe správcovi dane z jeho činnosti. Ako dôkaz možno použiť všetky prostriedky, ktorými možno zistiť a objasniť skutočnosti rozhodujúce pre správne určenie daňovej povinnosti a ktoré nie sú získané v rozpore so všeobecne záväznými právnymi predpismi. Ide najmä o rôzne podania daňových subjektov (priznania, hlásenia, odpovede na výzvy správcu dane a pod.), o svedecké výpovede, znalecké posudky, verejné listiny, protokoly o daňových kontrolách, zápisnice o miestnom zisťovaní a obhliadke, povinné záznamy vedené daňovými subjektmi a doklady k nim. Správca dane preukazuje doručenie vlastných písomností daňovému subjektu. Daňový subjekt preukazuje skutočnosti, ktoré majú vplyv na správne určenie dane a skutočnosti, ktoré je povinný uvádzať v priznaní, hlásení a vyúčtovaní alebo na ktorých preukázanie bol vyzvaný správcom dane v priebehu daňového konania, ako aj vierohodnosť, správnosť alebo úplnosť povinných evidencií alebo záznamov vedených daňovým subjektom.

Podľa § 49 ods. 1, 2 písm. a/ zákona č. 222/2004 Z.z. o dani z pridanej hodnoty účinného v čase posudzovaného zdaniteľného plnenia (ďalej len zákon č. 222/2004 Z.z.) právo odpočítať daň z tovaru alebo zo služby vzniká platiteľovi v deň, keď pri tomto tovare alebo službe vznikla daňová povinnosť. Platiteľ môže odpočítať od dane, ktorú je povinný platiť, daň z tovarov a služieb, ktoré použije na účely svojho podnikania ako platiteľ s výnimkou podľa odsekov 3 a 7. Platiteľ môže odpočítať daň, ak je daň voči nemu uplatnená iným platiteľom v tuzemsku z tovarov a služieb, ktoré sú alebo majú byť platiteľovi dodané.

Podľa § 51 ods. 1, písm. a/ zákona č. 222/2004 Z.z. právo na odpočítanie dane podľa § 49 môže platiteľ uplatniť, ak pri odpočítaní dane podľa § 49 ods. 2 písm. a) má faktúru od platiteľa vyhotovenú podľa § 71.

Senát odvolacieho súdu po preskúmaní veci dospel k záveru, že správca dane v danom prípade postupoval v súlade so zákonom o správe daní v spojení s citovanými ustanoveniami zákona o dani z pridanej hodnoty, v intenciách judikatúry Ústavného súdu Slovenskej republiky (m. m. IV. ÚS 1/07, I. ÚS 57/07, IV. ÚS 182/07, II. ÚS 9/00, II. ÚS 143/02), vo veci si zadovážil dostatok skutkových podkladov relevantných pre vydanie rozhodnutí, v daňovom konaní postupoval v súčinnosti s daňovým subjektom - žalobcom, ako aj, že žalovaný v odvolacom správnom konaní náležite preskúmal prvostupňové rozhodnutia v rozsahu odvolacích dôvodov a v dôvodoch svojich rozhodnutí sa s námietkami žalobcu vznesenými v odvolaniach proti prvostupňovým rozhodnutiam náležite vysporiadal, z ktorých dôvodov napadnuté rozhodnutia žalovaného správneho orgánu je treba považovať za zákonné, a preto súd prvého stupňa rozhodol vo veci v súlade so zákonom, keď žaloby zamietol.

Odvolací súd dáva do pozornosti, že podmienky uvedené v § 49 ods. 1 a 2 písm. a/ a v § 51 zákona č. 222/2004 Z.z. sú hmotnoprávnej povahy a na ich bezpodmienečné splnenie sa viaže nárok na odpočet. Ich nesplnenie nie je možné odpustiť (keďže to zákon neustanovuje) ani pri vzniku zodpovednosti inej osoby za vady dokladu a ani za dobromyseľnosti platiteľa. Naopak, zákonodarca požaduje (pre ľahkú zneužitelnosť), aby platiteľ, ktorý nárok na odpočet uplatňuje, preukázal existenciu podmienok, ktoré pre nárok na odpočet stanovil. Pokiaľ si platiteľ uplatňuje nárok na odpočítanie dane z dodávateľskej

faktúry, musí byť schopný preukázať, že zdaniteľné obchody boli reálne uskutočnené.

Účelom daňového konania je zistenie, či si daňové subjekty splnili v súlade s príslušnými hmotnoprávnymi predpismi svoje povinnosti voči štátnemu rozpočtu. Zákon o správe daní a poplatkov preto zakotvuje oprávnenia daňových orgánov, aby mohli zisťovať, či daňové subjekty si splnili svoje povinnosti stanovené príslušnými hmotnoprávnymi predpismi. Keďže ide o fiškálne záujmy štátu, zákon o správe daní a poplatkov obsahuje osobitnú úpravu zisťovania preverovania základu dane alebo iných skutočností rozhodujúcich pre správne určenie dane alebo vznik daňovej povinnosti daňového subjektu.

Odvolací súd v tejto súvislosti dáva do pozornosti, že zamestnanec správca dane vykonávajúci daňovú kontrolu zisťuje alebo preveruje základ dane alebo iné skutočnosti rozhodujúce pre správne určenie dane alebo vznik daňovej povinnosti, a to u daňového subjektu alebo na mieste, kde to účel kontroly vyžaduje (§ 15 ods. 1 zákona o správe daní) a podľa § 29 ods. 1, 2, zákona o správe daní dokazovanie vykonáva správca dane, ktorý vedie daňové konanie; správca dane dbá, aby skutočnosti rozhodujúce pre správne určenie daňovej povinnosti boli zistené čo najúplnejšie, a nie je pritom viazaný iba návrhmi daňových subjektov.

Vychádzajúc zo skutkových zistení v danej veci vyplývajúcich z administratívneho spisu odvolací súd zhodne s názorom súdu prvého stupňa z uvedených dôvodov taktiež nepovažoval za dôvodnú námietku žalobcu, že skutkový stav bol nesprávne zistený a právne posúdený. V tejto súvislosti odvolací súd poukazuje na to, že pokiaľ si platiteľ uplatňuje nárok na odpočítanie dane z faktúry, nepostačuje iba predloženie faktúry, ale platiteľ dane musí byť schopný preukázať, že zdaniteľné obchody boli reálne uskutočnené. K tejto námietke zdôrazňuje, že v zmysle vyššie citovaného ustanovenia zákona o správe daní je dôkazné bremeno na strane daňového subjektu. V daňovom konaní je povinnosťou daňového subjektu preukázať všetky tvrdené skutočnosti, pričom správca dane resp. žalovaný tieto dôkazy len vykonáva.

Na základe obsahu administratívneho spisu a výsledkov vykonaného dokazovania možno konštatovať, že správca dane aplikoval zásadu voľného hodnotenia dôkazov podľa § 2 ods. 3 zákona o správe daní rešpektujúc jeho povinnosť dbať, aby skutočnosti rozhodujúce pre správne určenie daňovej povinnosti boli zistené čo najúplnejšie, pričom spolupracoval so žalobcom a zároveň dbal na zachovávanie jeho práv a právom chránených záujmov ako i na dodržanie jeho procesných práv zabezpečením jeho prítomnosti pri výsluchoch svedkov a možnosti klásť im otázky a vyjadrovať sa k ich výpovediam ako i k vykonaným dôkazom s možnosťou navrhovať vykonanie ďalších za účelom preukázania jeho tvrdení (§ 29 ods. 8 zákona o správe daní). Žalobcovi v priebehu výkonu predmetnej daňovej kontroly ako i následného daňového konania neboli postupom správcu dane a žalovaného správneho orgánu odňaté žiadne práva daňového subjektu vyplývajúce mu zo zásad daňového konania upravených ustanovením § 2 zákona o správe daní, prípadne zákonných oprávnení kontrolovaného daňového subjektu podľa ust. § 15 ods. 5 zákona o správe daní. Záver, ktorý správca dane zo zistených skutkových okolností urobil a žalovaný ustálil, zodpovedá zásadám logického myslenia a správneho uváženia a je v súlade aj s hmotnoprávnymi ustanoveniami zákona o daní z pridanej hodnoty. Navyše z napádaných prvostupňových rozhodnutí správcu dane vyplýva, že tento bral do úvahy i zistenia v prospech žalobcu a daň priznanú navyše z nesprávne vyhotovených faktúr zohľadnil v zmysle § 2 zákona o správe daní v prospech žalobcu.

Odvolací súd nemohol prihliadnuť ani k ďalšej odvolacej námietke žalobcu, ktorou namietal, že daňové orgány oboch stupňov sa nevysporiadali s jeho námietkou a dôkazmi o stornovaní faktúr, pretože žalobca v odvolaní uvádzal faktúry z roku 2005, ktoré sa týkali iných zdaňovacích období, keď predmetom súdneho prieskumu sú rozhodnutia daňových orgánov, ktorými bola žalobcovi vyrúbená daň z pridanej hodnoty za zdaňovacie obdobia september a august 2006 a I. a II. štvrtrok 2006.

Pokiaľ žalobca v odvolaní ako aj v samotnej žalobe namietal, že dôkazmi predloženým správcovi dane k daňovej kontrole preukázal použitie tovaru na predmetných faktúrach, poukazom na to, že pri výkone daňovej kontroly so správcom dane spolupracoval, poskytol vysvetlenia k jednotlivým faktúram, označil

s kým sa kontaktoval, kto uskutočnil prepravu tovaru, aké dopravné prostriedky boli použité, kto prevzal finančnú hotovosť, k dodávateľskej faktúre uviedol čísla odberateľských faktúr, predložil zmluvy o dielo, montážne - záručné listy a uviedol mená zákazníkov, ktorým bol dodaný tovar namontovaný, odvolací súd jeho námietku nepovažoval za opodstatnenú.

Zákonnodarca v právnej norme v § 15 ods. 6 zákona č. 511/1992 Zb. ustanovil kontrolovanému daňovému subjektu vo vzťahu k zamestnancovi správcu dane tieto povinnosti: a) umožniť poverenému zamestnancovi správcu dane vykonať daňovú kontrolu, b) zabezpečiť vhodné miesto a podmienky na vykonanie daňovej kontroly, c) poskytovať požadované informácie sám alebo ním určenou osobou, d) predkladať účtovné a iné doklady, ktoré preukazujú hospodárske operácie a účtovné prípady v písomnej forme alebo v technickej forme vrátane evidencie a záznamov, ktorých vedenie bolo správcom dane uložené, a podávať k nim ústne alebo písomné vysvetlenia, e) predkladať v priebehu daňovej kontroly všetky dôkazné prostriedky preukazujúce jeho tvrdenia najneskôr v lehote podľa odseku 10 druhej vety, f) umožňovať vstup do sídla kontrolovaného daňového subjektu a do jeho prevádzkových priestorov a umožňovať rokovanie s jeho zamestnancom, g) zapožičať doklady a iné veci mimo sídla alebo prevádzkových priestorov kontrolovaného daňového subjektu alebo poskytnúť výpisy, prípadne kópie.

Vzhľadom k uvedenej právnej úprave, teda tým, že žalobca pri výkone daňovej kontroly so správcom dane spolupracoval, predkladal daňové a účtovné doklady, poskytoval vysvetlenia, si plnil svoju zákonnú povinnosť ustanovenú mu v § 15 ods. 6 zákona č. 511/1992 Zb..

Správca dane v danom prípade vykonal rozsiahle dokazovanie, skutkové zistenia podrobne rozpísal v dodatočných platobných výmeroch za konkrétne zdaňovacie obdobia (I. a II. štvrťrok 2006 a september a august 2006) a tieto vyplývajú z administratívnych spisov, na ktoré odvolací súd súčasne poukazuje.

Senát odvolacieho súdu dospel k zhodnému názoru ako súd prvého stupňa ako aj žalovaný, že žalobca v danej veci predloženými dôkazmi nepreukázal, že tovar uvedený na predmetných faktúrach použil na účely svojho podnikania ako platiteľ, a preto mu nevzniklo ani právo na odpočítanie dane v zmysle § 49 zákona o DPH tak, ako to deklaroval v daňovom priznaní za zdaňovacie obdobia I. a II. štvrťrok 2006 a september a august 2006, čím v konaní neuniesol dôkazné bremeno v zmysle § 29 ods. 8 zákona o správe daní.

Odvolací súd taktiež považoval za nedôvodnú námietku žalobcu, ktorou poukazom na § 47 ods. 3 zákona o správnom konaní a na § 30 ods. 3 zákona o správe dani a poplatkov namietal, že tieto zákonné podmienky v žiadnom prípade neboli pri vydaní napadnutého dodatočného platobného výmeru dodržané, v ktorej súvislosti tiež poukázal na rozhodnutie Najvyššieho súdu SR - R 29/1996. Zákon č. 511/1992 Zb. o správe daní a poplatkov a o zmenách v sústave územných finančných orgánov v znení neskorších právnych predpisov je procesno právny predpisom, upravujúcim správu daní, podľa ktorého daňové orgány postupujú, ak osobitný zákon neustanovuje inak (§ 1 ods.1, 2). Zákonnodarca v právnej norme § 30 ods. 2 tohto zákona ustanovuje náležitosti rozhodnutia a súčasne v § 30 ods. 3 ustanovuje, že rozhodnutie obsahuje odôvodnenie, ak tak ustanovuje tento zákon. V odôvodnení sa uvedie, ktoré skutočnosti boli podkladom rozhodnutia, aké úvahy ovplyvnili hodnotenie dôkazov a použitie právnych predpisov, na základe ktorých sa rozhodovalo. Žalovaný ako aj správca dane žalobou napadnutými rozhodnutiami postupovali v súlade s právnou úpravou ustanovenou v § 30 ods. 3 zákona o správe daní, keď z obsahu ich rozhodnutí vyplýva, ktoré skutočnosti boli podkladom ich rozhodnutia, na základe akých úvah hodnotili dôkazy, označili právne predpisy, na základe ktorých rozhodovali a náležite odôvodnili svoj právny záver, ku ktorému dospeli po vyhodnotení dôkazov vychádzajúc s citovaných právnych predpisov. Treba považovať za nesprávne tvrdenie žalobcu, že daňové orgány postupovali v rozpore s § 47 ods. 3 Správneho poriadku, pretože aplikácia uvedenej právnej normy sa na daňové konanie nevzťahuje.

Odvolací súd v konaní žalovaného správneho orgánu nezistil ani takú vadu, ktorá by mohla mať vplyv na zákonnosť napadnutých správnych rozhodnutí (§ 250j ods. 3 O.s.p.), v dôsledku čoho nemožno

konštatovať, že napadnuté rozhodnutia správneho orgánu alebo jeho postup nie je v súlade so zákonom.

Z uvedených dôvodov odvolací súd dospel k zhodnému záveru ako daňové orgány oboch stupňov a ako aj súd prvého stupňa, že v danej veci žalobca ako daňový subjekt v predmetných zdaňovacích obdobiach roku 2006 odpočítal daň z pridanej hodnoty v rozpore s § 49 ods. 2, písm. a/ a s § 51 ods. 1, písm. a/ zákona č. 222/2004 Z.z., pretože nebolo preukázané, že tovar uvedený na faktúrach použil na účely svojho podnikania ako platiteľ.

Vzhľadom na uvedené senát odvolacieho súdu považoval námietky žalobcu uvedené v odvolaní proti rozsudku krajského súdu za nedôvodné, ktoré neboli spôsobilé ovplyvniť správnosť a zákonnosť preskúmaného rozhodnutia.

Vo vzťahu k odvolacej námietke žalobcu, že mu bola postupom prvostupňového súdu, t. j. rozhodnutím krajského súdu vo veci na pojednávaní dňa 27. apríla 2012 v neprítomnosti žalobcu a jeho právneho zástupcu bez ich súhlasu, odňatá možnosť konať pred súdom a vyjadriť sa ku všetkým v konaní vykonaným dôkazom, odvolací súd konštatuje, že s prihliadnutím na obsah súdneho spisu a charakter procesu súdneho prieskumu správnych rozhodnutí podľa druhej hlavy piatej časti Občianskeho súdneho poriadku, žalobcom namietané právo na súdnu ochranu nebolo porušené a táto námietka je neopodstatnená.

Z obsahu spisu prvostupňového súdu vyplýva, že súd vo veci nariadil celkom päť krát pojednávanie, pričom predvolania na jednotlivé termíny boli ako žalobcovi tak i jeho právnomu zástupcovi doručované s dostatočným niekoľkotýždňovým predstihom. V napádanom rozsudku sa krajský súd podrobne zaoberal rozpisom prípravy jednotlivých pojednávaní s uvedením konkrétnych dátumov doručenia predvolaní na postupne vytyčované pojednávania. Z obsahu súdneho spisu taktiež vyplýva, že po všetky razy bolo v deň pojednávania, v jednom prípade tri dni pred nariadeným pojednávaním, prvostupňovému súdu prostredníctvom právneho zástupcu žalobcu doručené ospravedlnenie z neúčasti na vytýčenom pojednávaní so žiadosťou o odročenie pojednávania na iný termín z dôvodu práceneschopnosti alebo zhoršenia zdravotného stavu žalobcu.

V súvislosti s v poradí piatym nariadeným pojednávaním, na deň 27. apríla 2012 o 14:00 hod., na ktorom bol prvostupňovým súdom po konštatovaní neospravedlnenej neúčasti žalobcu a jeho právneho zástupcu vynesenej odvolaním napadnutý rozsudok, možno zo súdneho spisu zistiť, že krajskému súdu bolo dňa 3. mája 2012 doručené ospravedlnenie advokáta z neúčasti žalobcu a jeho právneho zástupcu na pojednávaní z dôvodu zhoršenia zdravotného stavu žalobcu. Prílohou ospravedlnenia bola lekárska správa o vyšetrení žalobcu v deň vyššie uvedeného pojednávania, 27.04.2012 o 08:49 hod., v súvislosti s hnačkou a vracaním žalobcu. V lekárskej správe sa uvádza diagnostický záver lekára „iná a bližšie neurčená bolesť brucha“, pričom konštatovanie ošetrojúceho lekára o neschopnosti žalobcu zúčastniť sa pojednávania bez ohrozenia jeho života alebo závažného zhoršenia zdravotného stavu nie je v správe obsiahnuté, je to len konštatovanie žalobcu, čo pri lekárskom vyšetrení sám uviedol. Predmetnú lekársku správu odvolací súd nepovažuje za vyjadrenie ošetrojúceho lekára v zmysle § 119 ods. 3 O.s.p., že účastník súdneho konania nie je schopný bez ohrozenia života alebo závažného zhoršenia zdravotného stavu zúčastniť sa pojednávania.

Vo svetle predchádzajúceho priebehu konania, opakujúcich sa ospravedlnení z neúčasti na vytýčených pojednávaniach vo veci, v spojení so snahou žalobcu doceliť prerušenie súdneho konania v tejto veci do rozhodnutia najvyššieho súdu o odvolaní proti rozsudkom krajského súdu zamietajúcim žaloby žalobcu v obdobných veciach za iné zdaňovacie obdobia ako i výsledkom týchto konaní pred odvolacím súdom, ktorý zamietnutie žalôb potvrdil, sa oprávnené krajskému súdu javilo ospravedlňovanie neúčasti žalobcu a jeho právneho zástupcu ako účelové v snahe vyhnúť sa rozhodnutia vo veci.

Odhliadnuc od osobitostí konania súdneho prieskumu správnych rozhodnutí (§ 246c ods. 1 veta prvá O.s.p. - primerané použitie ustanovení prvej, tretej a štvrtej časti O.s.p. pre riešenie otázok priamo neupravených v piatej časti O.s.p., t. j. správneho súdnictva), možno konštatovať, že ohľadne pojednávania nariadeného prvostupňovým súdom na 27. apríla 2012, neboli splnené zo strany žalobcu a jeho právneho zástupcu podmienky na odročenie tohto pojednávania podľa § 119 ods. 3 O.s.p.. Taktiež

odvolací súd prihliada na to, že žalobné dôvody a právna argumentácia žalobcu aj žalovaného sa zhodujú s argumentmi a skutkovými zisteniami uplatnenými v priebehu preskúmaných správnych konaní ako i v žalobe a vyjadrení k nej.

Odvolací súd v danej súvislosti dáva do pozornosti, že pri posudzovaní namietaného porušenia procesného práva žalobcu je potrebné vychádzať nie len z konkrétnej procesnej situácie vo veci v danom čase, ale predovšetkým z charakteru a účelu správneho súdnictva, t. j. kasačnej kontroly zákonnosti rozhodnutí orgánov verejnej správy. Miera kontradiktórnosti v tomto súdnom konaní nie je taká vysoká ako v prípade meritórneho rozhodovania súdov v sporových občianskoprávných konaniach, v ktorých obe strany sporu majú povinnosť dokazovať svoje tvrdenia na preukazovanie svojho nároku alebo účinnej obrany proti tvrdeniu protistrany. V správnom súdnictve súdy preskúmajú zákonnosť žalobou napadnutých správnych rozhodnutí ako i postupov predchádzajúcich ich vydaniu, kedy je už skutkový stav známy a vyplýva z obsahu administratívneho spisu a dokazovanie sa vykonáva len výnimočne. Pre súd je v rámci správneho prieskumu zákonnosti napádaných rozhodnutí orgánov verejnej správy rozhodujúci skutkový stav, ktorý bol zistený v správnom konaní a teda bol tu v čase vydania správneho rozhodnutia (§ 250i ods. 1 a 2 O.s.p.). Žalobcovi, tak ako vyplýva z administratívnych spisov, boli dôvody správneho rozhodnutia známe ako i obsah administratívneho spisu a dôkazov, ktoré sú jeho súčasťou, keď ako účastník správneho konania mal možnosť využiť inštitút nahliadania do spisu, predkladal a navrhoval dôkazy na podporu jeho tvrdení, bol informovaný o výsledku vykonaného dokazovania, využil právo vyjadriť sa k nemu, ako aj využil právo podávať riadny opravný prostriedok proti administratívnym rozhodnutiam, atď. Z uvedených dôvodov žalobcovi ako účastníkovi správneho konania v čase podania správnej žaloby musel byť známy skutkový stav zistený v správnom konaní, obsah administratívneho spisu ako i právna argumentácia žalovaného ako orgánu verejnej správy. Pre správne súdnictvo platí rigoróznejšia úprava prejednávania vecí v neprítomnosti účastníka konania obsiahnutá v ustanovení § 250g ods. 2 O.s.p., podľa ktorého, ak sa účastníci na pojednávanie nedostavia, môže sa vec prejednať v ich neprítomnosti; konanie sa nesmie z tohto dôvodu prerušiť.

Pokiaľ teda krajský súd napadnutým rozsudkom žaloby žalobcu zamietol ako nedôvodné, odvolací súd rozsudok súdu prvého stupňa ako vecne správny a súladný so zákonom podľa § 250ja ods. 3 veta druhá O.s.p. v spojení s § 246c ods.1 a s § 219 ods. 1, 2 potvrdil. V zásade sa stotožnil aj s dôvodmi uvedenými v napadnutom rozsudku krajského súdu, na ktoré súčasne poukazuje.

O náhrade trov odvolacieho konania odvolací súd rozhodol podľa § 224 ods. 1 O.s.p. v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá a s § 250k ods. 1. Žalobcovi nepriznal náhradu trov tohto konania, pretože bol v tomto konaní neúspešný.

Toto rozhodnutie prijal Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte pomerom hlasov 3:0 (§ 3 ods. 9 zákona č. 757/2004 Z.z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení účinnom od 1. mája 2011).

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku nie je prípustný opravný prostriedok.